

1

Arme în stare perfectă de funcționare

Trimiseseră un copoitosnitor după Turner în New Delhi, programat pe feromonii lui și pe culoarea părului. Îl ajunsese din urmă pe o stradă numită Chandni Chauk și se năpustise printr-o pădure de picioare arămii goale și cauciucuri de ricșe către BMW-ul închiriat. Nucleul său era un kilogram de hexogen recristalizat și TNT lamelar.

Bărbatul nu-l văzuse venind. Ultima lui imagine din India fusese fațada de stuc trandafiriu a unei clădiri denumită Hotelul Khush-Oil.

Pentru că avea un agent bun, avea un contract bun. Pentru că avea un contract bun, a ajuns în Singapore la o oră după explozie. Sau măcar cea mai mare parte din el a ajuns. Chirurghului olandez îi plăcea să glumească despre asta, despre felul cum un procentaj nespecificat din Turner nu izbutise să decoleze de pe Palam International cu acea primă cursă și fusese nevoit să petreacă noaptea acolo, într-o baracă, într-o cuvă de menținere.

Olandezul și echipa sa avură nevoie de trei luni ca să-l reclădească la loc. Clonară pentru el un metru pătrat de piele,

dezvoltat pe plăci de colagen și polizaharide din cartilaje de rechin. Ochii și organele genitale le achiziționară de pe piața legală. Ochii erau verzi.

Turner petrecu cea mai mare parte a celor trei luni într-o plăsmuire simstim ROM—generată a unei copilării idealizate în Noua Anglie din secolul anterior. Vizitele Olandezului erau vise cenușii în zori, coșmaruri care păleau pe măsură ce bolta se lumina dincolo de fereastra dormitorului de la etajul întâi. Pe înserate, puteai simți parfumul liliacului. Turner citea Conan Doyle, la lumina unui bec de șaizeci de wați acoperit de un abajur din pergament imprimat cu desene de clipere. Se masturba în izul cearșafurilor curate din bumbac și se gîndea la majorete. Olandezul îi deschidea o ușă din spate în creier și pătrundea ca să-i pună întrebări, iar maică-sa îl chema la micul dejun unde-l așteptau cereale Wheaties, ouă cu șuncă și cafea cu lapte și zahăr.

Iar într-o dimineață se trezi într-un pat necunoscut, cu Olandezul lângă o fereastră prin care se revărsau un verde tropical și o lumină solară ce-i rănea ochii.

— Acum poți pleca acasă, Turner. Am terminat cu tine. Ești ca nou-nouț.

Era ca nou-nouț. Dar ce însemna asta? Habar n-avea. Luă obiectele pe care i le dădu Olandezul și o șterse din Singapore. Acasă însemna următorul aeroport Hyatt.

Și următorul. Și tot așa.

Zbură întruna. Cipul lui de credit era un dreptunghi de oglindă neagră, țivit cu auriu. Persoanele dinapoia tejghelelor surideau cînd îl zăreau și încuviințau din cap. Ușile se deschideau, apoi se închideau înapoia lui. Roțile păraseau ferobetonul, băuturile soseau, masa era servită.

Pe Heathrow, un fragment imens de memorie se desprinsese din castronul lipsit de trăsături al cerului aeroportului și căzu

peste el. Turner vomită într-un container de plastic albastru fără să se oprească din mers. Cînd ajunse la tejgheaua din capătul coridorului, își schimbă biletul.

Zbură spre Mexic.

Și se deșteptă în zăngănitul pe gresie al găleților din tablă, fișitul umed al măturilor, corpul cald al unei femei lipit de trupul lui.

Încăperea era o grotă înaltă. Tencuiala albă, simplă, reflecta zgomotele fără prea multă claritate; undeva, dincolo de vocile matinale ale cameristelor din curtea interioară, se distingeau bubuiturile brizanților. Cearșafurile strînse între degetele sale erau de batist grosolan, subțiat de atîtea spălări.

Își amintea razele soarelui printr-o vastă fereastră polarizată. Barul unui aeroport, Puerto Vallarta. Fusesse nevoit să parcurgă pe jos cei douăzeci de metri de la avion, strîngînd puternic din pleoape în fața soarelui. Își amintea un liliac mort, strivit precum o frunză uscată pe betonul pistei.

Își amintea călătoria într-un autobuz, un drum montan și duhoarea combustiei interne, marginile parbrizului împodobite cu hologramele unor sfinți roz și bleu. Ignorase panorama abruptă în favoarea unei sfere de lucidă trandafirie și dansul smucit al mercurului din miezul ei. Măciulia încununa tija îndoită din oțel a schimbătorului de viteze; era cu puțin mai mare decît o minge de baseball. Fusesse turnată în jurul unui păianjen ghemuit suflat din sticlă transparentă, cav și pe jumătate umplut cu mercur. Argintul viu tresărea și luneca atunci cînd șoferul smucea autobuzul prin curbe strînse, se legăna și vibra pe porțiunile rectilinii. Măciulia era ridicolă, lucrată manual, funestă; se afla acolo pentru a-i saluta întoarcerea în Mexic.

Prin duzina de microsofturi primite de la Olandez, exista unul care-i permitea o anumită fluentă în spaniolă, dar în Vallarta bijbiuse înapoia urechii stîngi și inserase în locul lui un obtura-

tor de praf ce ascundea mufa și conectorul sub un plasture micropor pătrat de culoarea pielii. Un pasager din spatele autobuzului avea un aparat de radio. O voce întrerupsese periodic popul metallic pentru a recita un soi de litanie, șiruri de cîte zece cifre, numerele câștigătoare în ziua aceea la loteria națională.

Femeia de lângă Turner se foi în somn.

El se ridică într-un cot și o privi. Chipul unei străine, totuși nu cel cu care-l obișnuise viața lui petrecută prin hoteluri. S-ar fi așteptat la o frumusețe de rutină, ieșită din ieftina chirurgie estetică și implacabilul darwinism al modei, un arhetip obținut din principalele fețe mass-media ale ultimilor cinci ani.

Conturul maxilarului inferior avea ceva specific vestului mijlociu, ceva arhaic și american. Cearșafurile bleu i se încrețeau peste șolduri, iar razele soarelui, strecurîndu-se printre jaluzelele din lemn, îi brăzdau coapsele lungi cu diagonale aurii. Fețele alături de care se trezea în hotelurile lumii aduceau cu ornamentele de pe capota automobilului lui Dumnezeu însuși. Chipuri de femei dormind, identice și singure, goale, ațintite direct spre neant. Aceasta însă se deosebea de ele. Cumva, avea deja atașată o semnificație. O semnificație și un nume.

Se sculă în capul oaselor și își coborî picioarele din pat. Călcîiele sale înregistrară firele de nisip ale plajei pe gresia răcoroasă. Se simțea un iz slab, pătrunzător, de insecticid. Turner se ridică, dezbrăcat, cu capul pulsînd. Își sili picioarele să se miște. Merse, încercă prima dintre cele două uși și descoperi gresie albă, altă tencuială albă, un duș bulbucat și cromat, atîrnînd din capătul unei țevi din fier pătată de rugină. Robinetele chiu-vetei ofereau firicele identice de apă călîie. Un ceas de mînă străvechi stătea lângă o sondă din plastic – un Rolex mecanic cu o curea de piele albicioasă.

Geamurile băii, mascate cu jaluzele, nu erau jivrate, ci doar acoperite cu o plasă verde, fină, din plastic. Bărbatul privi afară printre șipcile de lemn, mijind ochii înaintea soarelui puternic,

și văzu o fîntînă arteziană secată, căptușită cu dale pe care erau pictate flori, și caroseria ruginită a unui Volkswagen Rabbit.

Allison. Așa o chema pe femeie.

Ea purta un șort kaki zdrențuit și un tricou alb de-al lui. Avea picioarele foarte bronzate. Rolexul cu capacul său mat din oțel îi cuprindea încheietura mîinii stîngi cu curelușa din piele de porc. Pomiră pe jos pe plajă, spre Barre de Navidad. Se menținură pe fișa îngustă de nisip umed și compactat de deasupra liniei valurilor.

Aveau deja amintiri comune; el și-o reamintea într-o dugheană în dimineata aceea, în *mercado* acoperit cu tablă al orașelului, ținînd cu ambele palme cana uriașă din lut, plină cu cafea fierbinte. Ștergînd cu o tortilla ouăle și sosul din farfuria albă, crăpată, Turner privise musculițele rotindu-se în jurul degetelor de soare ce-și găsiseră drum printr-un mozaic de frunze de palmieri și pereți laterali ondulați. Discutaseră despre slujba ei, la o firmă juridică în L.A., despre felul cum trăia singură într-unul din dărăpănatele orașele-ponton amaratate de Redondo. El îi spusese că lucra în probleme de resurse umane. Mai exact, lucrase... „Poate că-mi găsesc alt fel de meserie...”

Totuși conversația părea secundară pe lângă ceea ce exista între ei, iar acum o fregată le pluti deasupra capetelor, purtată de briză, se înclină pe o aripă și dispăru. Amîndoi se înfiorară de libertatea păsării, de glisarea ei neglijentă. Allison îl strînse de mînă.

O siluetă albastră apărură pe plajă, apropiindu-se, un polițist militar îndreptîndu-se către oraș, cu luciul cizmelor negre ireal pe fundalul blînd și strălucitor al nisipului. Cînd trecu pe lângă ei, cu chipul imobil și întunecat sub ochelarii de soare, Turner observă carabina laser Steiner-Optic cu vizor Fabrique Nationale. Uniforma albastră era imaculată, cu dungi în care te puteai tăia.

Deși nu purtase niciodată uniformă, Turner fusese aproape toată viața soldat pe cont propriu. Mercenar, angajat de corporațiile imense care se războiau în secret pentru controlul unor întregi economii. Multinaționalele pentru care lucrase n-ar fi recunoscut niciodată existența unor indivizi ca el...

– Azi-noapte ai băut aproape o sticlă întreagă de Herradura, spuse femeia.

El încuviință din cap. În mîna sa, palma ei se simțea caldă și uscată. O privea răschișirînd degetele picioarelor la fiecare pas; unghiile erau lăcuite cu oja roz, sărită pe alocuri.

Valurile se rostogoleau, marginile lor transparente aidoma sticlei verzi.

Stropii se depuneau mărgelușe pe bronzul lui Allison.

După prima zi împreună, viața lor căpătă un șablon simplu. Dejunau în *mercado*, într-o dugheană cu tejghea din beton tocit și netezit precum marmura lustruită. Își petreceau dimineața înotînd, pînă ce soarele îi alunga înapoi în răcoarea cu jaluzele a hotelului, unde făceau dragoste sub lentele pale de lemn ale ventilatorului din plafon, apoi dormeau. După-amiezele exploraу labirintul de străduțe înguste dinapoia Avenidei, sau făceau excursii pe dealuri. Cînaу în localuri de pe plajă și beau în *patio*-urile restaurantelor albe. Razele lunii se răsuceau în marginile valurilor.

Și treptat, fără cuvinte, ea îl învăță un nou fel de a iubi. Turner era obișnuit să fie servit, satisfăcut în chip anonim de profesioniste experte. Acum, în grota albă, el îngenunchea pe gresii. Își cobora capul, lingînd-o, sarea Pacificului amestecîndu-se cu licoarea femeii, simțînd interiorul coapselor ei răcorîndu-i obraji. Cuprînzîndu-i soldurile în palme, o ținea, ridicînd-o ca pe un pocăl, apăsîndu-și buzele în vreme ce limba lui căuta locul geometric, punctul, frecvența care s-o satisfacă. Apoi, zîmbînd larg, o încăleca, o pătrundea și-și găsea propria cale acolo.

Uneori după, ea vorbea, spirale lungi de istorii nefocalizate care se torceau, împreunîndu-se cu sunetele oceanului. Vorbea foarte rar, dar bărbatul învățase să aprecieze puținul acela și, întotdeauna, îi atrăgea atenția. Asculta.

Trecu o săptămînă, după aceea încă una. În ultima lor zi împreună, el se trezi în aceeași odaie răcoroasă, descoperînd-o alături. În timpul dejunului, își închipui că simțea o schimbare în ea, o încordare.

Făcură plajă, înotară și, în patul familiar, el uită de fiorul vag de neliniște.

După-amiază, Allison îi propuse să se plimbe pe plajă, spre Barre, așa cum făcuseră în acea primă dimineață.

Turner scoase obturatorul din mufa dinapoia urechii și introduse o așchie de microsoft. Structura spaniolei coborî prin el precum un turn de sticlă, porți invizibile cu balamale din prezent și viitor, condițional, mai mult ca perfect. Lăsînd-o în cameră, traversă Avenida și intră în piață. Cumpără un coș de pai, cutii de bere rece, sandvișuri și fructe. Pe drumul de întoarcere, cumpără altă pereche de ochelari de soare de la vînzătorul de pe Avenida.

Bronzul îi devenise egal și profund. Rețeaua de linii lăsate de grefele Olandezului dispăruse și Allison îl învățase care îi era unitatea trupului. Diminețile, cînd întîlnea ochii verzi în oglinda băii, aceștia erau ai lui, iar Olandezul nu-i mai bîntuia visele cu bancuri proaste și tuse seacă. Cu toate astea, uneori mai visa fragmente din India, o țară pe care de-abia o cunoștea, schije strălucitoare, Chandni Chauk, miros de praf și frigănele...

Zidurile hotelului dărăpănat se ridicau la o depărtare egală cu un sfert din arcul golfului. Aici talazurile erau mai puternice, fiecare o detunătură.

Acum, femeia îl trase într-acolo, cu ceva nou în colțurile ochilor, o încordare. Pescărușii se împrăștiară când ei suiră, mână în mână, de pe plajă, ca să scruteze umbrele dinapoia intrărilor lipsite de uși. Nisipul se tasase, permițând fațadei să se surpe, pereții disparuseră lăsând pardoselile celor trei niveluri să spînzure, precum țigle gigantice, din tendoanele îndoite, ruginite, din oțel de grosimea degetului, fiecare purtînd altă culoare și configurație de gresii.

Deasupra unei arcade din beton scria cu majuscule copilărești, făcute din scoici: HOTEL PLAYA DEL M.

– Mar, rosti el completînd numele, deși scosese microsoftul.

– S-a terminat, zise ea pășind pe sub arcadă, în umbră.

– Ce s-a terminat?

O urmă pe femeie; coșul din pai îi freca șoldul. Nisipul de aici era rece, uscat, scurgîndu-i-se printre degetele de la picioare.

– Terminat. Gata. Locul ăsta. Aici nu există timp, nici viitor.

El o fixă cu privirea, se uită dincolo de Allison spre arcuri de pat ruginite, încîlcite la joncțiunea a doi pereți năruți.

– Miroase a pișat, spuse. Hai să facem baie.

Oceanul alungă răceala, însă între ei rămăsese o distanță. Se așezară pe o pătură din camera lui Turner și mîncară în tăcere. Umbra ruinei se lungi. Vîntul mișca părul decolorat de soare al femeii.

– Mă duci cu gîndul la cai, vorbi el în cele din urmă.

– Păi, spuse ea cu un ton care trăda o epuizare profundă, n-au dispărut decît de treizeci de ani.

– Nu, clătină Turner din cap, la părul lor. La părul de pe gîtul lor, cînd aleargă.

– Coamă, zise femeia și în ochi îi licăriră lacrimi. În pizda mă-sii...

Umerii începură să-i tremure. Inspiră adînc. Azvîrli cutia goală de Carta Blanca pe plajă.

– Ei... eu... ce contează? Îl cuprinse din nou în brațe: Haide, Turner. Hai...

Se lăsă pe spate, trăgîndu-l după ea, și bărbatul observă ceva, o navă, micșorată de distanță la dimensiunea unei cratime albe, acolo unde apa întîlnea cerul.

Cînd se ridică, trăgîndu-și blugii rețezați, iahtul se afla mult mai aproape, o curbă albă, grațioasă, afundată în apă. Apă adîncă. Judecînd după puterea valurilor, linia țărmului cobora aici aproape vertical sub apă. Probabil acesta era motivul pentru care hotelurile se opreau acolo unde o făceau și de aceea nu supraviețuise nici ruina. Talazurile îi roseseră fundația.

– Dă-mi coșul.

Allison își încheia bluza. El i-o cumpărase dintr-o micuță prăvălie de pe Avenida. Bumbac mexican albastru electric, prost cusut. Rareori hainele pe care le cumpărau de acolo durau mai mult de o zi-două.

– Am zis să-mi dai coșul.

Ea i-l întinse. Turner scotoci printre resturile după-amiezei lor, descoperindu-și binoclul sub o punguliță din plastic cu felii de ananas muiate în zeamă de lămîie și presărate cu pulbere de ardei iute. Îl trase afară: un binoclu compact 6 x 30, de luptă. Scoase cu un pocnet capacul integral de pe obiective și de pe ocularele capitonate și studie ideogramele aerodinamice ale emblemei Hosaka. O șalupă galbenă ocoli pupa și porni spre plajă.

– Turner, eu...

– Sus. Îi înghesui pătura și prosopul în coș. Luă dinăuntru o ultimă cutie caldă de Carta Blanca și o așeză lîngă binoclu. Se sculă, trăgînd-o iute în picioare și-i băgă coșul în mîini.

– Poate mă-nșel, îi spuse. Dacă-i așa, șterge-o de-aici. Ia-o-nspre palmierii ăia, îi arătă. Nu te-ntoarce la hotel. Ia un autobuz pînă-n Manzanillo sau Vallarta. Du-te acasă.

Acum putea auzi torsul motorului bărcii.

Îi văzu lacrimile, dar Allison nu scoase nici un sunet când se răsuci și o luă la fugă în sus, pe lângă ruină, strângând coșul, împiedicându-se de o moviliță de nisip. Nu privi înapoi.

El se întoarse și se uită spre iaht. Șalupa săta prin valuri. Iahtul se numea *Tsushima* și-l zărise ultima dată în golful Hiroshima. De pe puntea lui, văzuse roșia poartă Shinto din Itsukushima.

Nu avea nevoie de binoclu ca să știe că pasagerul din barca pneumatică era Conroy, primul pilot al ninjelor Hosaka. Se așeză turcește în nisipul care începea să se răcească și deschise ultima lui cutie de bere mexicană.

Privi îndărăt spre linia de hoteluri albe, cu palmele inerte pe balustrada de tec a lui *Tsushima*. Înapoia hotelurilor străluceau cele trei holograme ale orașelului: Banamex, Aeronaves și Madona de șase metri a catedralei.

Conroy veni lângă el.

– O dezertare, îi spuse. Te pricepi.

Glasul era sec și lipsit de inflexiuni, de parcă l-ar fi modelat după un cip vocal ieftin. Avea o față lătareată și albă, cadaverică. Ochiul îi erau încercânați, cu pleoape grele, dedesubtul unui ciuf oxigenat, pieptănat peste cap, dezgolind fruntea lată. Purta o cămașă neagră de polo și pantaloni negri.

– Înauntru, adăugă întorcându-se.

Turner îl urmă, aplecându-se să intre pe ușa cabinei. Ecrane albe, lemn de pin deschis la culoare, fără cusur – stilul auster al corporațiilor din Tokio.

Conroy se așeză pe o pernă joasă, dreptunghiulară, din piele sintetică de culoarea ardeziei. Turner stătu în picioare, cu brațele atârând pe lângă trup. Conroy luă un inhalator moletat din argint de pe măsuta joasă, smălțuită dintre ei.

– Amplificator de bilineurină?

– Nu.

Celălalt își înfundă inhalatorul într-o nară și aspiră.

– Vrei sushi? Puse inhalatorul înapoi pe măsută. Acum o oră am prins niște pește.

Turner rămase locului, privindu-l.

– Christopher Mitchell, zise Conroy. Maas Biolabs. Șeful hibridomelor. Vine la Hosaka.

– N-am auzit niciodată de el.

– Căcat! Bei ceva?

Turner clătină din cap.

– Siliciul e pe ducă, Turner. Mitchell e tipu' care-a făcut biocipurile să meargă și Maas deține principalele patente. Știi asta. El e tipu' pentru monoclonale. Vrea să plece. Noi doi o să-l transferăm.

– Cred că m-am retras, Conroy. Mă simțeam bine acolo.

– Așa a zis și echipa psiho din Tokio. Adică, nu ești venit cu pluta, nu? Gagica era psiholog social, plătită de Hosaka. Un mușchi porni să se zbată în coapsa lui Turner.

– Au zis că ești gata. Erau puțin cam nesiguri după New Delhi, așa c-au vrut să verifice. Nișică terapie nu strică, nu?